

Gazeta BIAŁOSTOCKA

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Nr 284 (1937) 29. XI. 1957 r. Cena 40 gr

Akademia w 15 rocznicę śmierci tow. Marcelego Nowotki

WARSZAWA (PAP) 28. 11. 28 bm. w 15 rocznicę śmierci Marcelego Nowotki — niezłomnego komunisty, współorganizatora i sekretarza Polskiej Partii Robotniczej — odbyła się w Zakładach jego imienia w Warszawie na Woli uroczysta akademia. W udekorowanej kwiatami świetlicy zgromadzili się tłumnie robotnicy z warszawskich zakładów pracy oraz delegacje przybyłe z różnych stron kraju, reprezentujące fabryki i spółdzielnie produkcyjne noszące imię Marcelego Nowotki. W prezydium zajęli miej-

sca: członek Biura Politycznego KC PZPR — Józef Cyrankiewicz, sekretarz KC PZPR — J. Albrecht, sekretarz KC i I sekretarz KW PZPR — W. Jaroński, członek KC PZPR, minister Obrony Narodowej M. Spychalski, sekretarz KD PZPR Wola — A. Maciejewski, przedstawiciele załogi warszawskich zakładów im. Nowotki oraz przybyłych z kraju delegacji. W prezydium zajęła również miejsce żona M. Nowotki — Eufemia. Uroczystość zajął I sekretarz Podstawowej Organizacji Partyjnej Zakładów im. Marcelego Nowotki w War-

szawie — R. Jerzmanowski, który omówił działalność rewolucyjną Marcelego Nowotki — bohatera, którego życie jest wzorem dla naszego młodego pokolenia. Następnie Marian Spychalski podzielił się swymi wspomnieniami o tow. „Marianie” lub „Starym”, jak nazywano Nowotkę w okresie okupacji — w latach walki partii o narodowe i społeczne wyzwolenie Ojczyzny. „Znałem towarzysza Nowotkę zaledwie parę miesięcy — powiedział m. in. M. Spychalski, ale głęboko zapadł mi w serce wizerunek tego człowieka — wybitnego bo-

jownika i przywódcy proletariatu, płomiennego patrioty i internacjonalisty, wiernego syna ludu polskiego i jego rewolucyjnej partii. Na zawsze zapamiętałem jego słowa, tętnące niezmiennie gorącą miłością do ojczystego kraju i ludu polskiego, wola walki o narodowe i społeczne wyzwolenie, wiara w zwycięstwo i szczęśliwą przyszłość narodu, działacza każdą kroplą krwi, każdym nerwem związanego ze sprawą robotniczą, z socjalizmem...” Przy dźwiękach orkiestry wojskowej wszyscy obecni odśpiewali „Międzynarodówkę”.

„O wynikach narad partii komunistycznych i robotniczych w Moskwie”

Referat I sekretarza KC PZPR Władysława Gomułki, wygłoszony na zebraniu aktywu partyjnego w dniu 28 listopada 1957 roku

WARSZAWA (PAP) 28. 11. 28 bm. I sekretarz KC PZPR Władysław Gomułka na zebraniu centralnego aktywu partyjnego oraz aktywu PZPR Warszawy i województwa warszawskiego, które odbyło się w Sali Kongresowej PKiN, wygłosił referat „O wynikach narad partii komunistycznych i robotniczych w Moskwie”. W prezydium zajęli miejsca członkowie Biura Politycznego KC PZPR: Józef Cyrankiewicz, Stefan Jędry-

chowski, Jerzy Morawski, Edward Ochab, Adam Rapacki, Roman Zambrowski i Aleksander Zawadzki oraz sekretarz KC PZPR: Jerzy Albrecht i Witold Jaroński. Zebranie zajął sekretarz KC PZPR i I sekretarz Komitetu Warszawskiego PZPR Witold Jaroński. Następnie głos zabrał Władysław Gomułka. (Tekst referatu W. Gomułki publikujemy poniżej). Na zakończenie zebrania odśpiewali „Międzynarodówkę”.

Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa w Rosji, która znalazła głęboki odzew i poparcie międzynarodowego ruchu robotniczego, otworzyła nową epokę w dziejach świata — epokę socjalizmu. Ten pierwszy, wielki wyłom w światowym systemie władzy sprawowanej przez klasę kapitalistów i obszarników, przyczynił się do przyspieszenia tempa rozwoju ruchu robotniczego we wszystkich krajach, do rozkrzewienia się idei socjalizmu wśród mas pracujących wszystkich narodów świata.

Przez 28 lat Związek Radziecki był jedynym państwem socjalistycznym w świecie. Gdyby ktoś zadał sobie trud zebrania ogłoszonych w tym czasie w prasie burżuazyjnej całego świata zapowiedzi o rychłym upadku „bolszewickiego eksperymentu”, to z pewnością trzeba by było dziesiątek, a może nawet setek tysięcy wagonów dla pomieszczenia takich zapowiedzi. Gdyby zebrać wypowiedzi prasy burżuazyjnej w Polsce przedwojennej, różne przepowiednie, publikacje i oświecenia dotyczące Związku Radzieckiego, wychodzące spod piór burżuazyjnych dziennikarzy i polityków — to przedstawiłyby się nam obraz ograniczenia, politycznej tępoty i zaślepienia a często i zakłamania tych ludzi. Tysiące razy pogrzebany w tych publikacjach i skazany na zagładę Związek Radziecki z roku na rok trudem i znojem swej klasy robotniczej i narodów radzieckich rósł w potęgę, rozwijał się wszechstronnie, kształcił miliony i dziesiątki milionów ludzi, budował zwycięsko socjalizm. O ilej lepiej widział to wszystko, co się w tym czasie dokonywało w Związku Radzieckim i na świecie, o ilej dalej patrzył w przyszłość i widział prawdziwe perspektywy jej rozwoju każdy komunistą, każdy robotnik o marksistowskim światopoglądzie. A różnym burżuazyjnym politykom się zdawało, że jeśli oni skaza na zagładę Związek Radziecki, to zagłada taka nastąpi, że jeśli oni potępia socjalizm, to socjalizm będzie potępiony.

Rozwój społeczny i historia nie kształtują się tak, jak życzą sobie poszczególni ludzie, burżuazyjni politycy i klasy posiadające. Rozwojem społecznym rządzą prawa odkryte przez naukę marksistowską. Historie kształtują narody, kształtują pracę i walkę mas ludowych. Dokonany przez Rewolucję Październikową wyłom w świecie kapitalistycznym, wyłom, który przyspieszyła rozpętana przez imperializm pierwsza wojna światowa rozrosł się do wielkich rozmiarów w wyniku drugiej wojny światowej, która przyspieszyła proces upadku kapitalizmu i rozszerzenia się socjalizmu. Od systemu kapitalistycznego odpadł szereg nowych krajów w Europie i Azji. Jednocześnie setki milionów ludzi wyzwoliły się z kolonial-

Na politycznej widowni świata zaszło wielkiej wagi wydarzenie. Ukazały się dwa doniosłe dokumenty deklaracja dwunastu partii komunistycznych i robotniczych krajów socjalistycznych w Europie i Azji oraz Manifest Pokoju 64 partii komunistycznych i robotniczych świata. Obydwa te dokumenty są wynikiem narad jakie odbyli w Moskwie przedstawiciele partii komunistycznych i robotniczych przy okazji przyjazdu na uroczystości 40-lecia Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej w Rosji.

Główne myśli, przewijające się przez deklarację i manifest były i poprzednio wielokrotnie wyrażane przez partie komunistyczne i robotnicze, wśród nich i przez naszą partię. Mimo że deklaracja i manifest głoszą myśli poprzednio już wyrażane, znaczenie tych dokumentów polega na tym, że myśli w nich zawarte nabierają coraz większej treści życia, że stają się coraz bardziej aktualne, że słuszność tych myśli potwierdzana jest coraz szerzej przez praktykę życia, przez coraz to liczniejsze fakty. Deklaracja i manifest nie przynoszą nowych poglądów. Nowym jednak jest to, iż poglądy w nich ujęte odpowiadają myślowi i działaniu nie tylko komunistów wszystkich krajów, lecz stają się coraz bliższe, coraz lepiej rozumiane przez szerokie masy pracujące świata, przez całe narody, które dochodzą do przekonania, że droga wskazywana ludzkości przez komunistów odpowiada ich interesom, jest drogą, po której pragną kroczyć i na którą coraz śmielej wkraczają. Waga tych dokumentów jest wielka dlatego, że sprawy w nich zawarte coraz bardziej ważą na świadomości klasy robotniczej i ludu pracującego wszystkich krajów świata.

Weźmy pierwszy, podstawowy problem zawarty w deklaracji tj. stwierdzenie, że „istotną treścią naszej epoki jest przechodzenie od kapitalizmu do socjalizmu”. Myśl o nieuniknionym upadku ustroju kapitalistycznego, o zajęciu jego miejsca przez ustrój socjalistyczny wyrażali i w sposób naukowy uzasadnili już w ubiegłym stuleciu twórcy teorii naukowego socjalizmu — Marks i Engels. Odkryli oni prawa rządzące rozwojem społecznym. Pozwoliło im to przewidzieć upadek kapitalizmu już w tym czasie, kiedy kapitalizm dopiero wchodził w fazę swego pełnego rozwoju i jako ustrój społeczny odgrywał rolę postępową. W tym czasie jednak idea socjalizmu nie wywierała większego wpływu na świadomość mas. Trzeba było kilku dziesiątek lat rozwoju kapitalizmu i jego przejścia w stadium imperializmu, nim prawa rządzące rozwojem społecznym ukształtowały klasę robotniczą i jej świadomość na takim poziomie, który pozwolił jej podjąć świadomą walkę o obalenie ustroju kapitalistycznego i w tej walce zwyciężyć.

DEPEZA Z OKAZJI ŚWIĘTA narodowego Jugostawii

Do Prezydenta Federacyjnej Ludowej Republiki Jugostawii towarzysza Josipa Broz-Tito Sekretarza Stanu dla Spraw Zagranicznych Federacyjnej Ludowej Republiki Jugostawii towarzysza Koca Popovicia BELGRAD

W dniu święta narodowego Federacyjnej Ludowej Republiki Jugostawii przesyłamy Wam, szanowni towarzysze i na Wasze ręce bratnim narodom Jugostawii, najserdeczniejsze pozdrowienia w imieniu narodu polskiego, jak również w imieniu Rady Państwa i rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz naszym własnym. Uczucia trwałe przyjaźni i braterstwa łączą coraz silniej nasze kraje budujące socjalizm. Twórczemu trudowi i osiągnięciom narodów Jugostawii na tej drodze towarzyszą nasze szczere życzenia dalszych sukcesów i pomysłowości. Jesteśmy przekonani, że nasza owocna i rozwijająca się wszechstronnie współpraca dobrze służy obu krajom i stanowi wkład w walkę o umocnienie sił socjalizmu i postępu, o ugruntowanie pokojowej współpracy międzynarodowej.

Przewodniczący Rady Państwa Prezes Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Aleksander Zawadzki Józef Cyrankiewicz Minister Spraw Zagranicznych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Adam Rapacki

NA ZDJĘCIU: Opatija w nocy. Fot. — CAF

DEPEZA Z OKAZJI ŚWIĘTA narodowego Albanii

Do Przewodniczącego Prezydium Zgromadzenia Ludowego Ludowej Republiki Albanii towarzysza Hadzi Lleshi Prezesa Rady Ministrów Ludowej Republiki Albanii towarzysza Mehmeta Shehu Ministra Spraw Zagranicznych Ludowej Republiki Albanii towarzysza Behara Shtyllii TIRANA

Z okazji 13 rocznicy wyzwolenia i 45 rocznicy proklamowania niepodległości Albanii przesyłamy Wam, szanowni towarzysze i na Wasze ręce zaprzyjaźnionemu narodowi albańskiemu, gorące pozdrowienia w imieniu Rady Państwa i rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz całego narodu polskiego. Jesteśmy przekonani, że nasza wzajemna, stale rozwijająca się współpraca, służy dalszemu umacnianiu przyjaźni i braterstwa obu narodów, jedności i solidarności państw socjalistycznych oraz sprawie pokoju. W dniu święta narodowego Ludowej Republiki Albanii życzymy narodowi albańskiemu nowych sukcesów w budownictwie socjalizmu i umacnianiu ludowej ojczyzny.

Przewodniczący Rady Państwa Prezes Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Aleksander Zawadzki Józef Cyrankiewicz Minister Spraw Zagranicznych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Adam Rapacki

Z pobytu delegacji Sejmu PRL w Anglii

LONDYN (PAP) 28. 11.

W środę w godzinach wieczornych, rząd Wielkiej Brytanii wydał w siedzibie ministra spraw zagranicznych oficjalny obiad na cześć bawiącej w Anglii delegacji Sejmu PRL. Wśród zaproszonych gości obecni byli: minister stanu w Foreign Office D. Ormsby-Gore, wyżsi urzędnicy Foreign Office p. Foster, C. Wilson i M. Joy, członek komitetu wykonawczego brytyjskiej grupy Unii Mędzyparlamentarnej, konserwatysta M. Stoddart-Scott, labourysta Desmond Donnelly, zastępca red. naczelnego „Timesa” I. Mc Donald, przewodniczący stowarzyszenia prasy zagranicznej w Londynie R. Jokel. Ze strony polskiej w obiedzie uczestniczyli wszyscy członkowie delegacji, ambasador PRL w W. Brytanii E. J. Milnikiel, radca handlowy ambasady dr A. Wołyński, radca ambasady B. Tomorowicz i kierownik oddziału PAP w Londynie red. J. Klinger. W czasie obiadu przemawiali — ze strony angielskiej Ormsby-Gere, a ze strony polskiej — Zenon Kliszko.

POGODA

DZIS zachmurzenie duże, opady deszczu. Temperatura minimalna od 1 do 5 stopni, maksymalna od 1 do 9 stopni. Wiatry umiarkowane zachodnie. JUTRO zachmurzenie duże, okresami opady.

„Owynikach narad partii komunistycznych i robotniczych w Moskwie“

Liąg dalszy ze str. 1

nawet wówczas, gdy się to stanie, niezmiernie pozostanie fakt zdobycia pewności socjalizmu nad kapitalizmem, przy czym przewaga ta w miarę czasu będzie ogarniać coraz to nowe dziedziny życia. Na tym właśnie polega najważniejsze znaczenie socjalistycznych „spunitków” Ziemi.

Jeżeli Związek Radziecki potrafił w ciągu 40 lat zbudować przemysł i rozwinąć naukę do poziomu, który pozwolił na wyrzucenie w kosmiczne przestrzwa sztucznych satelitów Ziemi, oznacza to, że stworzył on taką bazę produkcyjną, która w warunkach socjalizmu gwarantuje mu dotychczas i przedniegać w krótkim historycznie czasie globalnego poziomu produkcji na każdego mieszkańca swego kraju, jaki został osiągnięty w najwyżej rozwiniętych krajach kapitalistycznych. Przywódcy Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego określają ten czas na lat 10—15.

W odróżnieniu od niedawnej przeszłości świat kapitalistyczny nie ma już obecnie odwagi dziesiątkować przed 100 laty istniał i tylko w świadomości nielicznej garstki działaczy robotniczych, stał się z początkiem obecnego stulecia idea poruszająca miliony robotników do walki z kapitalizmem, a w roku 1917 zwyciężył po raz pierwszy i przekuty został w praktykę życia narodów Związku Radzieckiego, ten socjalizm rozrósł się po drugiej stronie światowej na 12 innych krajach, objął swymi państwowym zasięgiem 950 milionów ludzi na świecie — i staje dzisiaj przed postąją częścią ludzkości, jako jutrzejszy udział społeczny wszystkich krajów świata. Ludzkość kroczy naprzód nieprzerwaną drogą rozwoju. Przewodzi jej w tym marszu klasa robotnicza, na której czele kruszą komunistyczne i robotnicze partie wszystkich krajów.

Socjalizm urosł już do takiej potęgi, że może liczyć na rozpowszechnianie się na coraz to nowe kraje droga bezkrawędzi rewolucji, proletryjskiej zrywania państwowej. Przed obecnym układem socjalizmu i kapitalizmu bezkrawędzi rewolucja socjalistyczna jest jednak tylko możliwością uwarunkowaną szeregiem sprzyjających okoliczności.

Wiele przemawia za tym, że możliwości pokojowych rewolucji socjalistycznych będą wzrastać. Z roku na rok wzrastać bowiem będzie przyciągająca siła socjalizmu. Z roku na rok, mimo różnych zryskach, które zawsze charakteryzują linię postępu i rozwoju ludzkości, wzrastać będzie siła rewolucyjna międzynarodowego ruchu robotniczego, słabnąć będą polityczne i ideologiczne pozycje kapitalizmu i burżuazji. Rewolucja socjalistyczna coraz szerzej i głębiej będzie sobie torować drogę w świadomości szerokich mas. To wszystko wskazuje na wzrost możliwości pokonania ustroju kapitalistycznego w bezkrawędzi wale klasowej i pokojowego przejęcia do socjalizmu w poszczególnych krajach.

Współistnienie systemów

Pokojowe możliwości przechodzenia do socjalizmu wiążą się ściśle za sprawą pokojowego współistnienia i współzawodnictwa dwóch przeciwstawnych systemów społecznych — socjalistycznego i kapitalistycznego. Socjalizm zwycięstwa w takim współzawodnictwie. Zwalcza on wszystkim siłami niebezpieczeństwo nowej wojny tym bardziej, że przyszła wojna, gdyby do niej dopuściły narody, byłaby straszliwą w skutkach wojną termojądrową. Nieustanny wzrost sił światowego socjalizmu, brak perspektyw na pomysłne dla kapitalizmu wyniki współzawodnictwa z socjalizmem powodują, że najbardziej awanturniczy agresywne koła imperializmu, pchają świat do nowej wojny. Problem wojny, czy pokojowego współistnienia stał się w obecnym stadium rozwoju ludzkości podstawowym problemem polityki światowej.

Jeśli socjalizmowi i współdziałającym z nim siłom antywojennym uda się utrzymać pokój w ciągu najbliższych 10—15 lat, to wszystko przemawia za tym, że możliwosc nowej wojny światowej zostanie w ogóle wyeliminowana z życia ludzkości. Były to mniemania, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe. Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

każące wokół Ziemi socjalistyczne „spunitki” posiadają niezmiernie doniosłą wymowę. Dowodzą one nie tylko tego, że sytuacja odwróciła się i kapitalizm stawia przed sobą zadanie doścignąć naukowe osiągnięcia socjalizmu. Trzeba stwierdzić, że nierozważnie w byłoby przypuszczenie, że socjalizm rozwiązać problem, które już rozwiązała nauka i technika radziecka. Należy się liczyć z tym, że wcześniej czy później pojawią się również kapitalistyczne satelity Ziemi. Ale

niezależnie od tego, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe, Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

każące wokół Ziemi socjalistyczne „spunitki” posiadają niezmiernie doniosłą wymowę. Dowodzą one nie tylko tego, że sytuacja odwróciła się i kapitalizm stawia przed sobą zadanie doścignąć naukowe osiągnięcia socjalizmu. Trzeba stwierdzić, że nierozważnie w byłoby przypuszczenie, że socjalizm rozwiązać problem, które już rozwiązała nauka i technika radziecka. Należy się liczyć z tym, że wcześniej czy później pojawią się również kapitalistyczne satelity Ziemi. Ale

niezależnie od tego, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe, Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

wojnie takiej kapitalizm znalazłby wprowadzenie zasadami pokojowego współistnienia państwa socjalistyczne, umacniają i rozwijają między sobą stosunki ekonomiczne, nie chcą jednak separować się pod względem gospodarczym od innych krajów. Przeciwnie, pozostawiały po sobie nieznane dotąd nikomu cmentarzysko we wszystkich częściach świata.

Walka o zwycięstwo pokoju, o rozbrojenie, o zakaz produkcji i stosowania broni termojądrowej, o skierowanie rozwoju ludzkości w pokojowe łożysko jest dzisiaj najważniejszym zadaniem wszystkich narodów świata, wszystkich ludzi pragnących pokoju. Na czele tej walki stoja wszystkie państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie wszystkich narodów świata. Daje temu wyraz Manifest Pokoju uchwalony na naradzie 64 partii komunistycznych i robotniczych, jaka odbyła się w Moskwie.

W związku z niebezpieczeństwem nowej wojny dalsy się często słyszeć głosy, że w obecnych warunkach, kiedy obcy przeciwnie strony rozporządzają bronią termojądrową, wojna jest niemożliwa. Rzeczko ani jedna, ani druga strona nie zdecydowała się na wojnę, gdyż w jednakowym stopniu jej się obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny. Niebezpieczeństwo wojny może być usunięte, wojna może być przekreślona tylko wówczas, kiedy obie strony nie zdecydowały się na walkę, gdyż w jednakowym stopniu się jej obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny.

W związku z tym nowemu wyrazu nabiera znana teza powtórzona w deklaracji 17 partii krajów socjalistycznych — istota treścią naszej epoki jest zapoczątkowane przez Rewolucję Październikową w Rosji przechodzenie świata od kapitalizmu do socjalizmu. Ten nowy wyraz polega na tym, że twierdzenie to popierane jest coraz licznymi dowodami, co powoduje, że coraz szersze rzesze ludowe we wszystkich krajach świata przyjmują je jako realistyczne i prawdziwe. Rewolucja Październikowa, która wzięła początek w świadomości nielicznej garstki działaczy robotniczych, stał się z początkiem obecnego stulecia idea poruszająca miliony robotników do walki z kapitalizmem, a w roku 1917 zwyciężył po raz pierwszy i przekuty został w praktykę życia narodów Związku Radzieckiego, ten socjalizm rozrósł się po drugiej stronie światowej na 12 innych krajach, objął swymi państwowym zasięgiem 950 milionów ludzi na świecie — i staje dzisiaj przed postąją częścią ludzkości, jako jutrzejszy udział społeczny wszystkich krajów świata. Ludzkość kroczy naprzód nieprzerwaną drogą rozwoju. Przewodzi jej w tym marszu klasa robotnicza, na której czele kruszą komunistyczne i robotnicze partie wszystkich krajów.

Socjalizm urosł już do takiej potęgi, że może liczyć na rozpowszechnianie się na coraz to nowe kraje droga bezkrawędzi rewolucji, proletryjskiej zrywania państwowej. Przed obecnym układem socjalizmu i kapitalizmu bezkrawędzi rewolucja socjalistyczna jest jednak tylko możliwością uwarunkowaną szeregiem sprzyjających okoliczności.

Wiele przemawia za tym, że możliwości pokojowych rewolucji socjalistycznych będą wzrastać. Z roku na rok wzrastać bowiem będzie przyciągająca siła socjalizmu. Z roku na rok, mimo różnych zryskach, które zawsze charakteryzują linię postępu i rozwoju ludzkości, wzrastać będzie siła rewolucyjna międzynarodowego ruchu robotniczego, słabnąć będą polityczne i ideologiczne pozycje kapitalizmu i burżuazji. Rewolucja socjalistyczna coraz szerzej i głębiej będzie sobie torować drogę w świadomości szerokich mas. To wszystko wskazuje na wzrost możliwości pokonania ustroju kapitalistycznego w bezkrawędzi wale klasowej i pokojowego przejęcia do socjalizmu w poszczególnych krajach.

Pokojowe możliwości przechodzenia do socjalizmu wiążą się ściśle za sprawą pokojowego współistnienia i współzawodnictwa dwóch przeciwstawnych systemów społecznych — socjalistycznego i kapitalistycznego. Socjalizm zwycięstwa w takim współzawodnictwie. Zwalcza on wszystkim siłami niebezpieczeństwo nowej wojny tym bardziej, że przyszła wojna, gdyby do niej dopuściły narody, byłaby straszliwą w skutkach wojną termojądrową. Nieustanny wzrost sił światowego socjalizmu, brak perspektyw na pomysłne dla kapitalizmu wyniki współzawodnictwa z socjalizmem powodują, że najbardziej awanturniczy agresywne koła imperializmu, pchają świat do nowej wojny. Problem wojny, czy pokojowego współistnienia stał się w obecnym stadium rozwoju ludzkości podstawowym problemem polityki światowej.

Jeśli socjalizmowi i współdziałającym z nim siłom antywojennym uda się utrzymać pokój w ciągu najbliższych 10—15 lat, to wszystko przemawia za tym, że możliwosc nowej wojny światowej zostanie w ogóle wyeliminowana z życia ludzkości. Były to mniemania, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe. Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

każące wokół Ziemi socjalistyczne „spunitki” posiadają niezmiernie doniosłą wymowę. Dowodzą one nie tylko tego, że sytuacja odwróciła się i kapitalizm stawia przed sobą zadanie doścignąć naukowe osiągnięcia socjalizmu. Trzeba stwierdzić, że nierozważnie w byłoby przypuszczenie, że socjalizm rozwiązać problem, które już rozwiązała nauka i technika radziecka. Należy się liczyć z tym, że wcześniej czy później pojawią się również kapitalistyczne satelity Ziemi. Ale

niezależnie od tego, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe, Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

wojnie takiej kapitalizm znalazłby wprowadzenie zasadami pokojowego współistnienia państwa socjalistyczne, umacniają i rozwijają między sobą stosunki ekonomiczne, nie chcą jednak separować się pod względem gospodarczym od innych krajów. Przeciwnie, pozostawiały po sobie nieznane dotąd nikomu cmentarzysko we wszystkich częściach świata.

Walka o zwycięstwo pokoju, o rozbrojenie, o zakaz produkcji i stosowania broni termojądrowej, o skierowanie rozwoju ludzkości w pokojowe łożysko jest dzisiaj najważniejszym zadaniem wszystkich narodów świata, wszystkich ludzi pragnących pokoju. Na czele tej walki stoja wszystkie państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie wszystkich narodów świata. Daje temu wyraz Manifest Pokoju uchwalony na naradzie 64 partii komunistycznych i robotniczych, jaka odbyła się w Moskwie.

W związku z niebezpieczeństwem nowej wojny dalsy się często słyszeć głosy, że w obecnych warunkach, kiedy obcy przeciwnie strony rozporządzają bronią termojądrową, wojna jest niemożliwa. Rzeczko ani jedna, ani druga strona nie zdecydowała się na wojnę, gdyż w jednakowym stopniu jej się obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny. Niebezpieczeństwo wojny może być usunięte, wojna może być przekreślona tylko wówczas, kiedy obie strony nie zdecydowały się na walkę, gdyż w jednakowym stopniu się jej obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny.

W związku z tym nowemu wyrazu nabiera znana teza powtórzona w deklaracji 17 partii krajów socjalistycznych — istota treścią naszej epoki jest zapoczątkowane przez Rewolucję Październikową w Rosji przechodzenie świata od kapitalizmu do socjalizmu. Ten nowy wyraz polega na tym, że twierdzenie to popierane jest coraz licznymi dowodami, co powoduje, że coraz szersze rzesze ludowe we wszystkich krajach świata przyjmują je jako realistyczne i prawdziwe. Rewolucja Październikowa, która wzięła początek w świadomości nielicznej garstki działaczy robotniczych, stał się z początkiem obecnego stulecia idea poruszająca miliony robotników do walki z kapitalizmem, a w roku 1917 zwyciężył po raz pierwszy i przekuty został w praktykę życia narodów Związku Radzieckiego, ten socjalizm rozrósł się po drugiej stronie światowej na 12 innych krajach, objął swymi państwowym zasięgiem 950 milionów ludzi na świecie — i staje dzisiaj przed postąją częścią ludzkości, jako jutrzejszy udział społeczny wszystkich krajów świata. Ludzkość kroczy naprzód nieprzerwaną drogą rozwoju. Przewodzi jej w tym marszu klasa robotnicza, na której czele kruszą komunistyczne i robotnicze partie wszystkich krajów.

Socjalizm urosł już do takiej potęgi, że może liczyć na rozpowszechnianie się na coraz to nowe kraje droga bezkrawędzi rewolucji, proletryjskiej zrywania państwowej. Przed obecnym układem socjalizmu i kapitalizmu bezkrawędzi rewolucja socjalistyczna jest jednak tylko możliwością uwarunkowaną szeregiem sprzyjających okoliczności.

Wiele przemawia za tym, że możliwości pokojowych rewolucji socjalistycznych będą wzrastać. Z roku na rok wzrastać bowiem będzie przyciągająca siła socjalizmu. Z roku na rok, mimo różnych zryskach, które zawsze charakteryzują linię postępu i rozwoju ludzkości, wzrastać będzie siła rewolucyjna międzynarodowego ruchu robotniczego, słabnąć będą polityczne i ideologiczne pozycje kapitalizmu i burżuazji. Rewolucja socjalistyczna coraz szerzej i głębiej będzie sobie torować drogę w świadomości szerokich mas. To wszystko wskazuje na wzrost możliwości pokonania ustroju kapitalistycznego w bezkrawędzi wale klasowej i pokojowego przejęcia do socjalizmu w poszczególnych krajach.

Pokojowe możliwości przechodzenia do socjalizmu wiążą się ściśle za sprawą pokojowego współistnienia i współzawodnictwa dwóch przeciwstawnych systemów społecznych — socjalistycznego i kapitalistycznego. Socjalizm zwycięstwa w takim współzawodnictwie. Zwalcza on wszystkim siłami niebezpieczeństwo nowej wojny tym bardziej, że przyszła wojna, gdyby do niej dopuściły narody, byłaby straszliwą w skutkach wojną termojądrową. Nieustanny wzrost sił światowego socjalizmu, brak perspektyw na pomysłne dla kapitalizmu wyniki współzawodnictwa z socjalizmem powodują, że najbardziej awanturniczy agresywne koła imperializmu, pchają świat do nowej wojny. Problem wojny, czy pokojowego współistnienia stał się w obecnym stadium rozwoju ludzkości podstawowym problemem polityki światowej.

Jeśli socjalizmowi i współdziałającym z nim siłom antywojennym uda się utrzymać pokój w ciągu najbliższych 10—15 lat, to wszystko przemawia za tym, że możliwosc nowej wojny światowej zostanie w ogóle wyeliminowana z życia ludzkości. Były to mniemania, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe. Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

każące wokół Ziemi socjalistyczne „spunitki” posiadają niezmiernie doniosłą wymowę. Dowodzą one nie tylko tego, że sytuacja odwróciła się i kapitalizm stawia przed sobą zadanie doścignąć naukowe osiągnięcia socjalizmu. Trzeba stwierdzić, że nierozważnie w byłoby przypuszczenie, że socjalizm rozwiązać problem, które już rozwiązała nauka i technika radziecka. Należy się liczyć z tym, że wcześniej czy później pojawią się również kapitalistyczne satelity Ziemi. Ale

niezależnie od tego, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe, Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

Liąg dalszy na str. 3

Kierując się w swej polityce zewnętrznej zasadami pokojowego współistnienia państwa socjalistyczne, umacniają i rozwijają między sobą stosunki ekonomiczne, nie chcą jednak separować się pod względem gospodarczym od innych krajów. Przeciwnie, pozostawiały po sobie nieznane dotąd nikomu cmentarzysko we wszystkich częściach świata.

Walka o zwycięstwo pokoju, o rozbrojenie, o zakaz produkcji i stosowania broni termojądrowej, o skierowanie rozwoju ludzkości w pokojowe łożysko jest dzisiaj najważniejszym zadaniem wszystkich narodów świata, wszystkich ludzi pragnących pokoju. Na czele tej walki stoja wszystkie państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie wszystkich narodów świata. Daje temu wyraz Manifest Pokoju uchwalony na naradzie 64 partii komunistycznych i robotniczych, jaka odbyła się w Moskwie.

W związku z niebezpieczeństwem nowej wojny dalsy się często słyszeć głosy, że w obecnych warunkach, kiedy obcy przeciwnie strony rozporządzają bronią termojądrową, wojna jest niemożliwa. Rzeczko ani jedna, ani druga strona nie zdecydowała się na wojnę, gdyż w jednakowym stopniu jej się obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny. Niebezpieczeństwo wojny może być usunięte, wojna może być przekreślona tylko wówczas, kiedy obie strony nie zdecydowały się na walkę, gdyż w jednakowym stopniu się jej obawiają. Takie rozumowanie jest niesłuszne i szkodliwe. Kto w ten sposób rozumuje ułatwia agresywnym kołom imperialistycznym prowadzenie polityki przygotowania wojny.

W związku z tym nowemu wyrazu nabiera znana teza powtórzona w deklaracji 17 partii krajów socjalistycznych — istota treścią naszej epoki jest zapoczątkowane przez Rewolucję Październikową w Rosji przechodzenie świata od kapitalizmu do socjalizmu. Ten nowy wyraz polega na tym, że twierdzenie to popierane jest coraz licznymi dowodami, co powoduje, że coraz szersze rzesze ludowe we wszystkich krajach świata przyjmują je jako realistyczne i prawdziwe. Rewolucja Październikowa, która wzięła początek w świadomości nielicznej garstki działaczy robotniczych, stał się z początkiem obecnego stulecia idea poruszająca miliony robotników do walki z kapitalizmem, a w roku 1917 zwyciężył po raz pierwszy i przekuty został w praktykę życia narodów Związku Radzieckiego, ten socjalizm rozrósł się po drugiej stronie światowej na 12 innych krajach, objął swymi państwowym zasięgiem 950 milionów ludzi na świecie — i staje dzisiaj przed postąją częścią ludzkości, jako jutrzejszy udział społeczny wszystkich krajów świata. Ludzkość kroczy naprzód nieprzerwaną drogą rozwoju. Przewodzi jej w tym marszu klasa robotnicza, na której czele kruszą komunistyczne i robotnicze partie wszystkich krajów.

Socjalizm urosł już do takiej potęgi, że może liczyć na rozpowszechnianie się na coraz to nowe kraje droga bezkrawędzi rewolucji, proletryjskiej zrywania państwowej. Przed obecnym układem socjalizmu i kapitalizmu bezkrawędzi rewolucja socjalistyczna jest jednak tylko możliwością uwarunkowaną szeregiem sprzyjających okoliczności.

Wiele przemawia za tym, że możliwości pokojowych rewolucji socjalistycznych będą wzrastać. Z roku na rok wzrastać bowiem będzie przyciągająca siła socjalizmu. Z roku na rok, mimo różnych zryskach, które zawsze charakteryzują linię postępu i rozwoju ludzkości, wzrastać będzie siła rewolucyjna międzynarodowego ruchu robotniczego, słabnąć będą polityczne i ideologiczne pozycje kapitalizmu i burżuazji. Rewolucja socjalistyczna coraz szerzej i głębiej będzie sobie torować drogę w świadomości szerokich mas. To wszystko wskazuje na wzrost możliwości pokonania ustroju kapitalistycznego w bezkrawędzi wale klasowej i pokojowego przejęcia do socjalizmu w poszczególnych krajach.

Pokojowe możliwości przechodzenia do socjalizmu wiążą się ściśle za sprawą pokojowego współistnienia i współzawodnictwa dwóch przeciwstawnych systemów społecznych — socjalistycznego i kapitalistycznego. Socjalizm zwycięstwa w takim współzawodnictwie. Zwalcza on wszystkim siłami niebezpieczeństwo nowej wojny tym bardziej, że przyszła wojna, gdyby do niej dopuściły narody, byłaby straszliwą w skutkach wojną termojądrową. Nieustanny wzrost sił światowego socjalizmu, brak perspektyw na pomysłne dla kapitalizmu wyniki współzawodnictwa z socjalizmem powodują, że najbardziej awanturniczy agresywne koła imperializmu, pchają świat do nowej wojny. Problem wojny, czy pokojowego współistnienia stał się w obecnym stadium rozwoju ludzkości podstawowym problemem polityki światowej.

Jeśli socjalizmowi i współdziałającym z nim siłom antywojennym uda się utrzymać pokój w ciągu najbliższych 10—15 lat, to wszystko przemawia za tym, że możliwosc nowej wojny światowej zostanie w ogóle wyeliminowana z życia ludzkości. Były to mniemania, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe. Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

każące wokół Ziemi socjalistyczne „spunitki” posiadają niezmiernie doniosłą wymowę. Dowodzą one nie tylko tego, że sytuacja odwróciła się i kapitalizm stawia przed sobą zadanie doścignąć naukowe osiągnięcia socjalizmu. Trzeba stwierdzić, że nierozważnie w byłoby przypuszczenie, że socjalizm rozwiązać problem, które już rozwiązała nauka i technika radziecka. Należy się liczyć z tym, że wcześniej czy później pojawią się również kapitalistyczne satelity Ziemi. Ale

niezależnie od tego, że socjalizm zwycięży w walce o sowe wyzolenie narodowe, Niemal zupełnie wyżył się spod panowania kolonialnego narody Azji, Biedniotwa z nich wkroczyły na drogę budownictwa socjalizmu. Powstała promieniująca na wszystkie wyzwoleone z kolonializacji narody Chińska Republi-

Liąg dalszy na str. 3

„Owynikach narad partii komunistycznych i robotniczych w Moskwie“

Liąg dalszy ze str. 2

nie, kiedy poruszył zagadnienie nawiązania stosunków dyplomatycznych z Polską, Wycho-dni oni, czy też nadal wychodzą z założenia, że stosunki takie byłyby korzystne dla Niemieckiej Republiki Federalnej tylko o tyle, o ile przyznaliby się do rozluźnienia więzów łączących Polskę z całą wspólnotą państw socjalistycznych, a szczególnie z Niemiecką Republiką Demokratyczną i Związkiem Radzieckim. Na tym polega istotny sens ich gadani o wolnej Polsce, z jaką — według jej propagandy — Niemiecka Republika Federalna mogłaby bez trudności rozwiązać wszystkie sporne sprawy. Niewiadomo o w jakiej propagandzie jest bardziej godne uwagi — czy nauwe rachuby na brak rozumu politycznego Polaków, czy zwykła bezczelność, jak wyglądała idąca w osamotnienie i popierana przez niemieckich i innych miliarystów „wolna Polska” — nie ma potrzeby mówić. Wiemy o tym z praktyki ostatniej wojny światowej.

Uważamy, że tak dla narodu polskiego, jak i dla całego narodu niemieckiego może być pożyteczne nawiązanie stosunków dyplomatycznych między Polską, a Niemiecką Republiką Federalną tylko wówczas, kiedy stosunki takie będą służyły interesom pokoju i odprężenia sytuacji w Europie i świecie.

Stojąc na gruncie normalizacji stosunków z NRF prowadzimy i prowadzić będziemy politykę umiarkowaną, która nie wyłącza z naszego socjalistycznego. Nasz stosunek do Niemieckiej Republiki Demokratycznej oddaje wiernie podpisana przez nas i przez pozostałych uczestników narady państw socjalistycznych deklaracja, w której mówimy, że solidaryzujemy się i udzielamy całkowitego poparcia pierwszemu w dziejach Niemiec, państwu robotników i chłopów — Niemieckiej Republice Demokratycznej. Jej bowiem przy-pada wielka rola w walce o polityczną i ekonomiczną jednolitość państwa socjalistycznego. Na różne tony rozlegały się srenie głosy, które godziły w najżywość interesy Polski, w podstawy polityki zewnętrznej naszej partii i rządu polskiego. Ta propaganda prowadzona z okazji udzielenia nam kredytu przez Stany Zjednoczone, propaganda obliczona na odwrócenie opinii, że socjalizm jest systemem politycznym, który przynosi korzyści, jakie w postaci wzmożenia tendencji do współpracy, polepszenia stosunków i wytworzenia wzajemnego zaufania między państwami o różnym ustroju społecznym mógł i powinien przynieść udzieleny nam kredyt amerykański.

Określone koła imperialistyczne patrzyły na sprawę kredytów, jakich udziela jedno państwo drugiemu, tylko z punktu widzenia zimnej wojny i zaostrożenia aktualnej sytuacji międzynarodowej, z punktu widzenia swoich politycznych celów i zamierzeń. Jeśli my, Związek Radziecki udzielamy nam kredytów — a otrzymaliśmy ich na wielkie surowie — wówczas koła te przez usłużną im propagandę głoszili bzdury, że Związek Radziecki podał Polskę w swoja zależność gospodarczą, pod swój dyktant. Jeśli otrzymujemy kredyt od Stanów Zjednoczonych koła te wyciągały z tego wniosek, że Polska winna za to popierać politykę Stanów Zjednoczonych. Słowem, kredyt ma być narzędziem polityki zaostrożenia zimnej wojny i niezłym wieści.

Można naturalnie przekształcić kredyty w polityczne narzędzie zaostrożenia sytuacji międzynarodowej, lecz równie dobrze można uczynić z nich narzędzie służące do odprężenia tej sytuacji. Można widzieć w kredytach środek dla politycznego i gospodarczego uzależnienia państwa — kredytobiorcy a można też — udzielając kredytu nie mieć takich celów, a po prostu wychodzić z założenia, że należy świeta współpracować, a nawet na ich redukcję nie zgadzać się państwa zachodnie, podobnie jak i na rozważanie bloków militarnych. Z tych i innych faktów świadczących o dążeniu tych państw do zaognienia sytuacji międzynarodowej kraje socjalistyczne i kierujące nimi partie komunistyczne i robotnicze muszą wyciągać dla siebie odpowiednie wnioski. Muszą przede wszystkim przyznać polityczną zależność wizeru wzajemnego współzawodnictwa wszystkich dziedzin życia państwowego, muszą zacieśniać więzy socjalistycznego i imperialistycznego, który jest głównym warunkiem siły poszczególnych krajów socjalistycznych i ich wspólnoty w całości.

Jeśli kredytopodawca kieruje się również takimi intencjami, co zawsze wykazuje praktyka, wówczas kredyty przynoszą polityczną korzyść obu stronom, gdyż służą umocnieniu pokoju i przyjaźni między narodami świata.

Partia i władza ludowa będą zawsze strzeżać niezależności i suwerenności Polski, a politykę jednolitości z pozostałymi krajami socjalistycznymi, politykę umacniania wartości państw obozu socjalistycznego.

Z podobną propagandą, godzącą w interesy Polski występował niektórzy politycy i organy prasowe w Niemieckiej Republice Federalnej.

Dlatego wskazujemy inną drogę. Nasza polityka — stowroczenie strefy bez zbro-

ni atomowych w Niemczech i Polsce, do której przyłączyła się Czechosłowacja — spotkała się z licznymi wyrazami pozytywnego przyjęcia także ze strony poważnych reprezentantów burżuazyjnych opinii Zachodu, a w tym i opinii NRF. Do propozycji tej rząd NRF odniósł się negatywnie. A przecież nie bardziej nie może sprzyjać normalizacji stosunków między Polską a NRF jak właśnie wspólna akcja dla urzeczywistnienia zamierzeń, które służą sprawie pokoju.

Projekt zwolenników wojny, pomysł upowszechniania zbrojeń atomowych nie wzbudził entuzjazmu niektórych członków Paktu Atlantycznego. Nie tylko politycy i wykładowcy państwa strefy pokoju, ale i przedstawiciele szeregu mniejszych państw europejskich wyrażają poważne zaopiniowanie z powodu impasu akcji rozbrojenowej w ONZ. Przeciwnicy zbrojeń atomowych w NRF nie ograniczają się do działaczy robotniczych. Część opinii burżuazyjnej Ameryki także odrzuca politykę „krawędzi wojny”.

Postawia coraz szerszy krąg polityków burżuazyjnych, którzy opowiadają się za idea pokojowego współistnienia. Tak np. ostatnio opowiedziało się za pokojowym współistnieniem różnych systemów społecznych szereg wybitnych działaczy w Stanach Zjednoczonych.

W ubiegłym okresie szereg partii socjaldemokratycznych zjechało coraz aktywniej występować w walce o pokój i rozbrojenie. Socjaldemokratyczna Partia Niemiec zachodnich wypowiedziała się przeciwko uzbrojeniu Bundeswehry w broń atomową. Partia Pracy w Anglii, Socjaldemokratyczna Partia Japonii i partie socjaldemokratyczne w innych krajach żądają zakazania próbnych doświadczeń broni termojądrowych.

Wszystko to wskazuje, że pomimo zaostrożenia tendencji powrotu do zimnej wojny i przyspieszenia wyścigu zbrojeń — z jednej strony — z drugiej strony widzimy w świecie kapitalistycznym wzrost tendencji do odprężenia, do pokojowego współistnienia. Te tendencje spotykają się i spotkają się zawsze z wyjątkiem nacprzeć ze strony krajów socjalizmu.

Rewizjonizm i dogmatyzm

Wiele uwagi poświęciliśmy w deklaracji sprawie ideologicznej jednolitości partii komunistycznych i robotniczych oraz bezczelności, jaką stwarza rewizjonizm i dogmatyzm.

Jak zgodny jest pogląd naszej partii na te zagadnienia, możemy dowiedzieć się czytając na VIII, IX i X Plenum naszego Komitetu Centralnego i oparta na tych uchwałach działalność naszej partii. Ideologiczna jednolitość wszystkich robotniczych i komunistycznych partii, które kierują budownictwem socjalizmu w swoich krajach, stanowi fundament, na którym opiera się jednolitość państw obozu socjalistycznego. Ta jednolitość ideologiczna partii jest głównym źródłem siły politycznej państw i całej wspólnoty socjalistycznej. Cementem, który jednoczy i spaja ideologicznie partie komunistyczne i robotnicze jest nauka marksistowska — leninowska, są wypróbowane zasady ogólne rewolucji socjalistycznej i budownictwa socjalizmu, które złoży egzamin życia.

W deklaracji jasno i wyraźnie, bez niedomówień zostało stwierdzone, że konieczne jest tworzyć stosowanie ogólnych zasad rewolucji socjalistycznej i budownictwa socjalistycznego. Nie sprzyjamy również konkretnym warunkom historycznym każdego kraju, że nie wolno mechanicznie kopiować polityki i taktyki partii jednego kraju przez partię drugiego kraju, że ignorowanie właściwości narodowych przez partię proletariacką prowadzi ją do nieuchronnego do odierwania się od życia, od mas, musi przynieść szkodę sprawie socjalizmu. W sformułowanych tych myślach się ostrzeżenie, że socjalizm jest nauką, która musi być przetrzeżana przed odchodzeniem od ogólnych prawidłowości przez wyobryzwanie roli właściwości odrębnych, historycznie ukształtowanych cech narodowych i warunków w każdym kraju, gdyż przynosi to również szkodę sprawie socjalizmu.

Wszystkie te myśli zostały wypowiedziane na IX Plenum Komitetu Centralnego naszej partii przy uzasadnianiu polskiej drogi do socjalizmu.

Deklaracja potępia dogmatyzm i seklarstwo, które prowadzi do odierwania partii od mas i mogą stanowić główne niebezpieczeństwo na poszczególnych etapach rozwoju partii i budownictwa socjalistycznego w danym kraju. Widzieliśmy to najlepiej w naszym kraju, a także i w innych krajach.

Odpowiada również całkowicie sytuacji, istniejącej w naszym kraju, zawarcie w deklaracji stwierdzenie, że w obecnych warunkach za główne niebezpieczeństwo należy uważać rewizjonizm, albo inaczej mówiąc, prawicowy oportunizm. To samo powiedziało X Plenum Komitetu Centralnego naszej partii, które odbyło się przed naradą komunistycznych i robotniczych partii w Moskwie.

Można przypuszczać, że odprężenie to de-

num odbył dopiero po tej naradzie, to wszyscy rewizjonści i wszyscy wrogowie socjalizmu w kraju i na świecie znaleźli doskonałą okazję do przeniesienia krzyku, że partia nasza utraciła samodzielność, że jej politykę dyktuje Moskwa, że powróciła do starych metod rządzenia itp. znane wszystkim brednie. My zaś podejmujemy decyzje, dotyczące naszej partii i naszego kraju, w pełni suwerennie. Ta okoliczność, że deklaracja przyjęta na naradzie w Moskwie zawierała także same stwierdzenia, jak poprzednio przez nas podejmowane, nie wady dowodem tylko tego, że przed całym międzynarodowym ruchem robotniczym stoją podobne zasadnicze problemy, że wszystkie komunistyczne i robotnicze partie kierujące tą samą nauką marksizmu — leninizmu, że łączą je jednolite ideologiczne, które w każdym okresie partia nasza pozostała wierna.

Podjęmana przez różnych burżuazyjnych polityków i dziennikarzy zachodnich, przez ich prasę i rozgłośnie radiowe, propaganda, zmierzająca do podważania jednolitości, jaką łączą Polska z całą wspólnotą państw socjalistycznych, budowała swoje nadzieje przede wszystkim na pradzie rewizjonistycznym, który przejawiał się w naszej partii i w życiu politycznym naszego kraju. Burżuazja i kapitalizm zawsze traktuje rewizjonizm w ruchu robotniczym, jako swego sojusznika i przyjaciele. Ale szczególnie wysokiej wartości nabiera dla nich rewizjonizm, jeśli przejawia się w partii robotniczej kraju socjalistycznego. Wszelkie teorie rewizjonistyczne dotyczące socjalizmu obchodzą polityków burżuazyjnych o tyle, o ile szkodzą one budownictwu socjalizmu, osłabiają partię robotniczą lub gloryfikują kapitalizm.

W obecnej sytuacji, kiedy największą przeszkodą dla realizacji polityki agresywnych koł imperialistycznych różnych krajów jest jednolitość obozu państw socjalistycznych — najważniejsza dla tych koł jest działalność rewizjonistów, która podobnie jak działalność reakcyjnych koł wewnętrznych, skierowana jest na osłabienie i rozbięcie tej jednolitości. Nowym dowodem tego jest reagowanie propagandy zachodniej na walkę z rewizjonizmem, jaką rozwinęła nasza partia. Podjęcie walki z rewizjonizmem, która w gruncie rzeczy jest wewnętrzną sprawą naszej partii, propaganda ta przeżywa jak własną klęskę.

Przedstawienie w deklaracji stanowiska, jakie zajmują komunistyczne i robotnicze partie krajów socjalistycznych w sprawie jednolitości ideologicznej i jednolitości kierowniczej przez

